

[Ministeren for offentlige arbejder]

Jeg tillader mig herved for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om gasinstallationer og installationer i forbindelse med vand- og afløbsledninger.

(Lovforslag nr. L 117).

Loven skal træde i stedet for den nugældende lov nr. 132 af 13. april 1962 om visse forhold vedrørende gas-, vand- og afløbsinstallationer og dertil hørende kloakledninger; der er grundlaget for den nugældende autorisationsordning for gas-, vand- og sanitetsmestre samt kloakmestre, og som indeholder hjemmelen til fastsættelse af tekniske forskrifter for udførelse af gasinstallationer.

Efter den gældende lov er ministeren for offentlige arbejders adgang til at fastsætte forskrifter for udførelse af gasinstallationer begrænset til selve forbrugerinstallationerne, medens gasværkernes hovedledninger falder uden for lovens område. Efter forslaget skabes der hjemmel til også at fastsætte forskrifter for udførelse af gasledningsanlæg bortset fra de overordnede naturgasledninger, der er omfattet af lov om naturgasforsyning, som administreres af handelsministeren. Udførelsen af selve det detaljerede distributionsnet i byområder m. m. er i øjeblikket ikke lovreguleret. Efter forslaget bliver der også mulighed for at fastsætte bestemmelser for store flaskegasanlæg til forsyning af boliger, virksomheder eller lignende. Det er fra sagkundskabens side understreget, at der består et sikkerhedsmæssigt behov for fastsættelse af regler for sådanne anlæg.

Autorisationer for gas-, vand- og sanitetsmestre samt kloakmestre gives efter den gældende lov af de enkelte kommuner. Kravet om autorisation er oprindeligt opstået i forbindelse med etablering af forsyningsanlæg for gas og vand samt større kloakledninger, og da disse foranstaltninger blev gennemført på kommunalt plan, var det naturligt, at de autorisationsordninger, der fandtes, blev administreret af kommunerne. Med den nugældende lov indførtes et system, hvorefter betingelserne for opnåelse af autorisation blev de samme for hele landet, og hvorefter enhver, der opfylder disse betingelser, har krav på autorisation. På denne baggrund blev det under udvalgsarbejdet forud for den gældende lov overvejet at indføre et centralt styret

system med landsdækkende autorisationer, men dette kunne der på daværende tidspunkt ikke opnås tilslutning til fra kommunerne, der mente, at man med en kommunal ordning bedst kunne tjene kommunernes interesse i til stadighed at have nøje føling med de mestre, der virker i de enkelte kommuner. Man fik derfor et system, hvorefter en autorisation kun er gældende i en enkelt kommune. Hvis en mester skal udføre et arbejde i en anden kommune end den, hvor han har sin hjemstedsautorisation, må han skaffe sig en tillægsautorisation i den anden kommune. Den større bevægelighed inden for bygge- og anlægsvirksomhed har medført en stor stigning i antallet af sådanne tillægsautorisationer, og der er nævnt eksempler på, at en enkelt mester har haft ca. 100 tillægsautorisationer. Fra kommunal side har det derfor længe været erkendt, at systemet er upraktisk og administrativt belastende, og såvel Kommunernes Landsforening som Københavns og Frederiksberg kommuner er nu gået ind for indførelsen af landsdækkende autorisationer udstedt gennem et centralt statsorgan i overensstemmelse med det foreliggende lovforslag. Også de autoriserede mestres organisationer har over for ministeriet for offentlige arbejder fremsat ønske om en centralt styret autorisationsordning og har erklæret sig enige i principperne i lovforslaget.

Det må imidlertid understreges, at den nære kontakt mellem de kommunale myndigheder, forsyningsværker m. m. og de enkelte mestre er af største betydning for effektiviteten af autorisationsordningen, og et nyt system med landsdækkende autorisationer bør derfor ikke bevirke nogen forringelse af den indflydelse, kommunerne har med hensyn til kontrol og tilsyn som ejere af kommunale værker eller som bygningsmyndigheder. Dette vigtige hensyn er tilgodeset ved lovforslaget, hvorefter den statslige myndighed, der skal udstede autorisationerne, i overvejende grad kommer til at udføre rent administrative funktioner. Derfor er det også foreslået, at ministeren skal forhandle med kommunerne om udfærdigelse af bestemmelser om sikkerhedsstillelse, vilkår for autorisationer samt instrukser for autoriserede mestre.

Efter den gældende lov kan en kommune tilbagekalde en autorisation, såfremt en mester har udvist grov eller gentagen forsømmelighed ved udførelse af installationsarbejder